

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022



Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming	9
Waterwet	10
Bestuursrecht overig	12
APV-Exploitatievergunning	12
Arbeidsomstandighedenwet	13
Belastingdienst-Toeslagen	15
Studiefinanciering	16
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht	18
Asiel	18
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 522

MK ABRS, 22-06-2022, 202100153/1/R1

dagelijks bestuur van het Waterschap Vechtstromen, appelland.

Algemene wet bestuursrecht 1:2 lid 1, 3:10 e.v.

Waterschapswet 78 lid 2

ONTVANKELIJKHEID. BELANGHEBBENDE. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. WATERWET.

Wijziging legger. 'Varkens in Nood'-jurisprudentie. Verwijzing naar arrest EU-HvJ van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#)) en uitspraak ABRS van 4 mei 2021, ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)).

I.c. wordt geoordeeld dat het belang van [wederpartij], als pachter van de stukken grond waarom het in deze zaak gaat, niet rechtstreeks betrokken is bij de besluiten waarbij de kadastraal eigenaar van de waterlopen wordt aangewezen als onderhoudsplichtige.

Vastgesteld wordt dat in de Waterschapswet niet aan een ieder de mogelijkheid wordt geboden om tegen een besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen zienswijzen in te dienen. Uit de uitspraak van 4 mei 2021 volgt dat, nu [wederpartij] geen belanghebbende is bij dat besluit, dit aan hem kan worden tegengeworpen. De rechtbank had het beroep van [wederpartij] dan ook reeds hierom niet-ontvankelijk moeten verklaren.

[ECLI:NL:RVS:2022:1759](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Waterwet" (JnB 2022, 532).

JnB 2022, 523

MK ABRS, 22-06-2022, 202007085/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht

PROCESBELANG. Weigering omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat het betoog van [appellanten sub 2] dat het college ten onrechte de omgevingsvergunning heeft geweigerd omdat het bouwplan in strijd is met de herziening van de hotelstrategie, slaagt. [Appellanten sub 1] betogen dat de weigering omgevingsvergunning te verlenen onvoldoende gemotiveerd is. Er wordt geen aanleiding gezien om belang aan te nemen bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep van [appellanten sub 1]. Zij kunnen met een eventueel geslaagd beroep namelijk niet bereiken dat zal worden getoetst of de omgevingsvergunning op andere gronden moest worden geweigerd. De vergunning is immers geweigerd, hoewel ten onrechte, op de enkele grond dat volgens het college de hotelstrategie ertoe leidt dat geen sprake is van een goede ruimtelijke ordening. Ook is niet gebleken dat er als gevolg van het bestreden besluit schade is geleden, op grond waarvan moet worden aangenomen dat [appellanten sub 1] wel een belang hebben bij de beoordeling van het beroep.

[ECLI:NL:RVS:2022:1766](#)

JnB 2022, 524

ABRS, 22-06-2022, 202102343/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Noardeast-Fryslân, appelland sub 1.

Algemene wet bestuursrecht 8:41a

FINALE GESCHILBESLECHTING. Verlening omgevingsvergunning voor bouwen en planologisch strijdig gebruik voor het realiseren van een omheining. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank in dit geval ten onrechte zelf in de zaak heeft voorzien door behalve het vernietigen van het bestreden besluit en het herroepen van het primaire besluit ook de aanvraag af te wijzen. De beslissing om al dan niet een omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwen of het gebruik van gronden of bouwwerken in strijd met het geldende bestemmingsplan, waarvan in dit geval sprake is, is een bevoegdheid van het college, waarbij het college beleidsruimte heeft. De rechter moet bij de beslissing tot het zelf in de zaak voorzien de overtuiging hebben dat de uitkomst van het geschil in het geval het bestuursorgaan opnieuw in de zaak zou voorzien, geen andere zou zijn. Verwijzing naar uitspraak ABRS 16 maart 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:683](#)). Dat staat in dit geval niet vast. Het college heeft zich namelijk nog niet kunnen uitlaten over de vraag of bij strijd met het bestemmingsplan, in de door de rechtbank (en de ABRS) veronderstelde zin, de omgevingsvergunning voor dit strijdige gebruik kan worden verleend. Het college wordt alsnog in de gelegenheid gesteld om opnieuw te beslissen op de aanvraag.

[ECLI:NL:RVS:2022:1752](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 525

Voorzieningenrechter ABRS, 22-06-2022, 202202273/1/A3 en 202202273/2/A3

burgemeester van Beekdaelen.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. HENNEPKWEKERIJ. EVENREDIGHEID. Sluiting woning voor drie maanden. Handelshoeveelheid drugs. Noodzaak tot sluiting. I.c. zijn de gevolgen van de sluiting van de woning niet onevenredig. De belangrijkste reden hiervoor is dat de minderjarige kinderen veilig bij hun vader kunnen verblijven.

[...] Bij besluit van 19 juli 2021 heeft de burgemeester [appellante] onder aanzegging van bestuursdwang gelast de woning aan [...] voor de duur van drie maanden te sluiten.

[...] 5.1 Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 27 januari

2021, [ECLI:NL:RVS:2021:160](#), is bij aanwezigheid van meer dan 5 hennepplanten in een woning in beginsel aannemelijk dat de aangetroffen drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop,

aflevering of verstrekking. In het licht hiervan heeft de rechtbank terecht overwogen dat bij

[appellante] een grote handelshoeveelheid is aangetroffen. Dat in artikel 1, tweede lid, van het

Opiumwetbesluit staat dat pas bij 200 hennepplanten sprake is van een grote hoeveelheid in de zin

van artikel 11, vijfde lid, van de Opiumwet, maakt geen verschil. Voor het toepassen van de

sluitingsbevoegdheid van artikel 13b van de Opiumwet is zo'n grote hoeveelheid namelijk niet

vereist. [appellante] heeft niet bestreden dat er regelmatig personen in de woning kwamen om de

planten te verzorgen, op momenten dat zij zelf niet aanwezig was. De rechtbank heeft terecht

overwogen dat dit bijdraagt aan de noodzaak tot sluiting. De wetgever heeft in artikel 13b van de

Opiumwet bepaald dat burgemeesters bevoegd zijn tot het opleggen van een last onder

bestuursdwang als een handelshoeveelheid drugs in een woning wordt aangetroffen. Het rapport van

de Rijksuniversiteit Groningen kan deze keuze van de wetgever niet opzij zetten. Er bestond in het geval van [appellante] geen reden om te volstaan met een waarschuwing of een last onder dwangsom.

De Afdeling is het met [appellante] eens dat de sluiting van de woning verstrekkende gevolgen heeft, maar de Afdeling is het ook eens met de rechtbank en de burgemeester dat deze gevolgen niet onevenredig zijn. De belangrijkste reden hiervoor is dat de minderjarige kinderen veilig bij hun vader kunnen verblijven. Hulpverleners hebben geconstateerd dat de situatie bij hem veilig is en dat hij de opvoedtaken goed oppakt. Verder weegt de Afdeling mee dat de gemeente als verhuurder geen zwarte lijst hanteert en dat de gemeente bovendien heeft toegezegd [appellante] te zullen ondersteunen bij het vinden van een nieuwe woning.

[ECLI:NL:RVS:2022:1729](#) (deze uitspraak is niet op rechtspraak.nl gepubliceerd)

JnB 2022, 526

MK ABRS, 22-06-2022, 202105735/1/A3

burgemeester van Waadhoeke.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. HENNEPKWEKERIJ. Woningenluiting voor drie maanden.

BEVOEGDHEID. De conclusie van de staatsraden AG van 07-07-2021 [ECLI:NL:RVS:2021:1468](#)

geeft geen aanleiding om de in r.o. 5 en 6 weergegeven vaste rechtspraak over de

bevoegdheid tot handhavend optreden te verlaten en de Afdeling ziet daarvoor ook overigens

geen grond. NOODZAKELIJKHEID. Verwijzing naar ABRS 28-08-

2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2912](#) en 02-02-2022 [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). I.c. heeft de

burgemeester onvoldoende gemotiveerd waarom sprake was van zodanige ernst dat de

woning voor drie maanden moest worden gesloten, en niet kon worden volstaan met een

minder ingrijpend middel. De noodzaak tot sluiting van de woning op grond van artikel 13b,

eerste lid, van de Opiumwet kan niet enkel worden ontleend aan het bestaan van een

brandgevaarlijke situatie.

[...] Bevoegdheid van de burgemeester

5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 4 december

2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4083](#), is artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet naar zijn tekst niet van

toepassing bij de enkele aanwezigheid van drugs in een pand. Gezien de woorden "daartoe

aanwezig" moeten de drugs immers met een bepaalde bestemming aanwezig zijn, dat wil zeggen

voor verkoop, aflevering of verstrekking. Als uitgangspunt kan evenwel worden aanvaard dat bij

aanwezigheid van meer dan 5 gram of 5 planten softdrugs (het door het openbaar ministerie

gehanteerde criterium voor eigen gebruik) de aangetroffen hoeveelheid softdrugs in beginsel (mede)

bestemd wordt geacht voor de verkoop, aflevering of verstrekking. Het is dan vervolgens aan de

rechthebbende op de woning om aannemelijk te maken dat de aangetroffen hoeveelheid softdrugs

niet voor verkoop, verstrekking of aflevering aanwezig was. Indien het tegendeel niet aannemelijk

wordt gemaakt, is de burgemeester ingevolge artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet bevoegd om

voor het pand een last onder bestuursdwang op te leggen. Uit artikel 5:32, eerste lid, van de

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) volgt dat de burgemeester bevoegd is, om in plaats

daarvan aan de overtreder een last onder dwangsom op te leggen.

6. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 16 juni

2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1276](#)) volgt dat indien het om een geringe overschrijding van de grens van

0,5 gram harddrugs of 5,0 gram softdrugs, of vijf (hennep)planten gaat, en de rechthebbende feiten

en omstandigheden kan noemen waaruit volgt dat het om een hoeveelheid voor eigen gebruik, of althans om een hoeveelheid die niet voor verkoop, verstrekking of aflevering aanwezig was, zou kunnen gaan, er dan in beginsel toch geen bevoegdheid is om handhavend op te treden. Dit kan doordat de rechthebbende een helder en consistent betoog heeft over zijn eigen gebruik dat een geringe overschrijding van de 0,5 gram-grens of 5,0 gram-grens, of vijf planten-grens, vanwege dat gebruik aannemelijk maakt, geen andere zaken in het pand zijn aangetroffen die wijzen op drugshandel en niet is gebleken van andere relevante feiten en omstandigheden. De burgemeester zal dan moeten motiveren waarom desondanks de conclusie gerechtvaardigd is dat de aangetroffen hoeveelheid drugs bestemd is voor verkoop, aflevering of verstrekking, zodat hij niettemin bevoegd is om ter zake van het pand een last onder bestuursdwang op te leggen.

7. De conclusie van 7 juli 2021 gaat over de wijze waarop het bestuursorgaan gebruik maakt van diens bevoegdheid en de gevolgen daarvan en niet over de toetsing van de bevoegdheid van het bestuursorgaan op zichzelf. In de conclusie wordt daarom ook niet ingegaan op het uitgangspunt om bij een hoeveelheid van meer dan 5 gram of 5 planten in beginsel een voor de handel bestemde hoeveelheid aannemelijk te achten. De conclusie geeft dan ook geen aanleiding om de hiervoor in 5. en 6. weergegeven vaste rechtspraak te verlaten en de Afdeling ziet daarvoor ook overigens geen grond.

7.1. Vast staat dat op de zolder van de aanbouw bij de woning 58 hennepplanten zijn aangetroffen. Deze hoeveelheid overschrijdt ruimschoots de norm van 5 gram of 5 planten waarbij volgens de hierboven genoemde, vaste rechtspraak van de Afdeling al wordt aangenomen dat de drugs voor eigen gebruik bestemd zijn. Nu dus geen sprake is van een geringe overschrijding, is het aan [appellant A] en [appellante B] om aannemelijk te maken dat deze hoeveelheid desondanks uitsluitend voor eigen gebruik was bestemd. De rechtbank heeft daarover terecht overwogen dat [appellant A] en [appellante B] hierin niet zijn geslaagd. Uit de bestuurlijke rapportage volgt dat er aanwijzingen in de woning waren dat eerdere oogsten hebben plaatsgevonden. Uit de medische verklaring die [appellant A] en [appellante B] hebben overgelegd volgt niet dat medisch gebruik van hennep noodzakelijk is. Hieruit volgt slechts welke gezondheidsklachten [appellant A] ervaart. Bovendien heeft [appellant A] niet consistent over het eigen gebruik verklaard, aangezien hij tegenover de politie heeft verklaard dat het kweken van hennep zijn hobby is. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat de burgemeester bevoegd was om de woning te sluiten.

[...] Was de sluiting noodzakelijk?

8. Het specifieke toetsingskader voor woningsluitingen op grond van artikel 13b van de Opiumwet is weergegeven in de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2912](#) (hierna: de overzichtsuitspraak).

8.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#) volgt dat bij de beoordeling van de noodzaak van een sluiting de vraag aan de orde is of de burgemeester met een minder ingrijpend middel had kunnen en moeten volstaan omdat het beoogde doel ook daarmee kan worden bereikt. [...]

8.3. De burgemeester heeft onvoldoende gemotiveerd waarom sprake was van zodanige ernst dat de woning voor drie maanden moest worden gesloten, en niet kon worden volstaan met een minder ingrijpend middel. Een dergelijke afweging heeft de burgemeester namelijk, zoals hij ook ter zitting heeft toegelicht, niet gemaakt. Weliswaar mag worden aangenomen dat de woning een rol vervult binnen de keten van drugshandel als sprake is van een handelshoeveelheid, maar een 'loop' naar de woning of andere in 8.1 genoemde omstandigheden waaruit een noodzaak tot sluiting ter bescherming van het woon- en leefklimaat of herstel van de openbare orde zouden kunnen volgen,

zijn volgens hem niet geconstateerd. De burgemeester heeft verklaard dat het gestelde brandgevaar de doorslaggevende reden was om de woning te sluiten. De noodzaak tot sluiting van de woning op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet kan niet enkel worden ontleend aan het bestaan van een brandgevaarlijke situatie. Brandgevaar kan bij het toepassen van de sluitingsbevoegdheid op grond van artikel 13b Opiumwet wel in samenhang met andere omstandigheden genoemd in 8.1 een rol spelen. Het brandgevaar moet dan wel in rechtstreeks verband staan met de aangetroffen hennepkwekerij. Indien alleen sprake is van een brandgevaarlijke situatie en overige omstandigheden die tot sluiting nopen ontbreken, kan artikel 17 van de Woningwet een bevoegdheid tot sluiting bieden (zie de uitspraak van de Afdeling van 11 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2362](#)). Dit artikel ziet, anders dan artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet niet alleen op drugsgelateerde activiteiten. [appellant A] en [appellante B] hebben bestreden dat sprake was van een brandgevaarlijke situatie en dat dit door deze hennepkweek zou zijn veroorzaakt. De burgemeester heeft ter zitting verklaard dat hij niet beschikt over het rapport van Liander over het brandgevaar, maar dat hij meent te kunnen uitgaan van de in de bestuurlijke rapportage opgetekende verklaringen van de verbalisanten over het onderzoek door Liander. In deze verklaringen staat alleen dat volgens een inspecteur van Liander de zichtbaar blauwe verkleuring van een koperen buis in de meterkast duidde op extreme oververhitting en dat een stop aan de onderzijde zwart geblakerd was. Deze constatering in de bestuurlijke rapportage zonder verdere toelichtingen volstaan niet ter onderbouwing van brandgevaar ten gevolge van de aangetroffen hennepkwekerij in de aanbouw. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1765](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 527

MK ABRS, 22-06-2022, 202102519/1/R4

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.3a

WABO. HANDHAVING. HOOGSPANNINGSMASTEN. GELEIDERS. Uit de uitspraak van 21 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2526](#), r.o. 5.1, volgt dat het inhangen van geleiders niet als bouwen in de zin van de Wabo kan worden aangemerkt, zodat daarvoor geen omgevingsvergunning voor bouwen op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, vereist is. Deze uitspraak, waarnaar de rechtbank overigens ook heeft verwezen, is bevestigd in de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1118](#). Het betoog van [appellant] en anderen dat uit overweging 5.1 van de uitspraak van de Afdeling van 21 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2526](#) zou blijken dat, afhankelijk van een ruimtelijke aanvaardbaarheidstoets of in kaart gebrachte gezondheidsrisico's, toch sprake kan zijn van een vereiste omgevingsvergunning voor het bouwen van geleiders, berust op een onjuiste lezing van die uitspraak. De rechtbank heeft voor het aspect bouwen dus terecht niet naar de geleiders gekeken. Met het bevestigen van

de geleiders, zonder omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen, is dus geen sprake van een overtreding.

[ECLI:NL:RVS:2022:1767](#)

JnB 2022, 528

Voorzieningenrechter ABRS, 15-06-2022, 202201234/2/R3

college van burgemeester en wethouders van Tynaarlo, raad van de gemeente Tynaarlo.

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WRO. BESTEMMINGSPLAN. SUPERMARKT.

TRANSPARANTIE. I.c. is niet aannemelijk gemaakt dat de raad op voorhand had moeten inzien dat het bestemmingsplan niet kan worden uitgevoerd zonder dat de daarvoor benodigde gemeentelijke gronden in strijd met het gelijkheidsbeginsel, zoals nader is uitgewerkt in het arrest van de Hoge Raad van 26-11-2021, [ECLI:NL:HR:2021:1778](#) aan de projectontwikkelaars zijn verkocht. Ook wat betreft de omgevingsvergunning ziet de voorzieningenrechter op voorhand dat zich in zoverre geen weigeringsgrond voordoet op grond waarvan het college de omgevingsvergunning had moeten weigeren.

[...] Bij besluit van 14 december 2021 is het bestemmingsplan "Supermarkt Ter Borch Eelderworde" vastgesteld.

Bij besluit van 28 december 2021 heeft het college een omgevingsvergunning voor bouwen verleend voor de ontwikkeling van een supermarkt op het perceel [...] en een omgevingsvergunning verleend voor de activiteit vellen van een houtopstand om vijf bomen te kappen op het perceel [...].

[...] Gebrek aan transparantie

11. Vereniging EP Zakelijk en anderen voeren aan dat de bestreden besluiten in strijd met het arrest van de Hoge Raad van 26 november 2021, [ECLI:NL:HR:2021:1778](#), zijn vastgesteld. Het college heeft volgens hen niet tijdig voorafgaand aan de verkoop van de gronden van het plangebied de verkoop op zodanige wijze bekend gemaakt dat een ieder daarvan kennis kan nemen, waarbij het college ook ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom naar zijn oordeel op grond van de hiervoor bedoelde criteria bij voorbaat vaststaat of redelijkerwijs mag worden aangenomen dat er slechts één serieuze gegadigde in aanmerking komt. Daarnaast is het college er volledig aan voorbij gegaan dat er ook andere commerciële partijen zijn die serieuze belangstelling hebben voor een supermarktontwikkeling op deze locatie. Het college heeft dus niet mogen uitgaan van slechts één serieuze gegadigde, aldus Vereniging EP Zakelijk en anderen.

[...] 11.1. In het arrest van 26 november 2021, [ECLI:NL:HR:2021:1778](#), heeft de Hoge Raad overwogen dat uit het gelijkheidsbeginsel voortvloeit dat: "een overheidslichaam dat het voornemen heeft een aan hem toebehorende onroerende zaak te verkopen, ruimte moet bieden aan (potentiële) gegadigden om mee te dingen naar deze onroerende zaak indien er meerdere gegadigden zijn voor de aankoop van de desbetreffende onroerende zaak of redelijkerwijs te verwachten is dat er meerdere gegadigden zullen zijn. In dat geval zal het overheidslichaam met inachtneming van de hem toekomende beleidsruimte criteria moeten opstellen aan de hand waarvan de koper wordt geselecteerd. Deze criteria moeten objectief, toetsbaar en redelijk zijn. Het gelijkheidsbeginsel brengt ook mee dat het overheidslichaam, teneinde gelijke kansen te realiseren, een passende mate van openbaarheid moet verzekeren met betrekking tot de beschikbaarheid van de onroerende zaak, de selectieprocedure, het tijdschema en de toe te passen selectiecriteria. Het overheidslichaam moet hierover tijdig voorafgaand aan de selectieprocedure duidelijkheid scheppen door informatie over deze aspecten bekend te maken op zodanige wijze dat (potentiële) gegadigden daarvan kennis kunnen nemen."

11.2. Daargelaten of uit hetgeen Vereniging EP Zakelijk en anderen hebben aangevoerd, zonder meer kan worden geconcludeerd dat niet aan de onder 11.1 vermelde vereisten uit het arrest van de Hoge Raad van 26 november 2021, [ECLI:NL:HR:2021:1778](#), is voldaan, betekenen de eventuele gevolgen van dit arrest voor de koopovereenkomst tussen de gemeente Deventer en de projectontwikkelaars niet op voorhand dat het plan als zodanig niet uitvoerbaar is. Een bestemmingsplan regelt immers niet door welke gegadigde het moet worden uitgevoerd. Vereniging EP Zakelijk en anderen hebben niet aannemelijk gemaakt dat de raad op voorhand had moeten inzien dat het bestemmingsplan niet kan worden uitgevoerd zonder dat de daarvoor benodigde gemeentelijke gronden in strijd met het gelijkheidsbeginsel, zoals nader is uitgewerkt in voormeld arrest van de Hoge Raad van 26 november 2021, aan de projectontwikkelaars zijn verkocht (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 april 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1157](#)). Ook wat betreft de omgevingsvergunning ziet de voorzieningenrechter op voorhand dat zich in zoverre geen weigeringsgrond voordoet op grond waarvan het college de omgevingsvergunning had moeten weigeren. Het in artikel 2.10, eerste lid, van de Awb neergelegde imperatief-limitatief stelsel brengt met zich dat bij het ontbreken van een weigeringsgrond de omgevingsvergunning voor bouwen zoals aangevraagd, moet worden verleend.

De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding voor de verwachting dat dit betoog in de bodemprocedure zal slagen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1679](#)

JnB 2022, 529

Voorzieningenrechter ABRS 15-06-2022, 202202911/2/R4

college van burgemeester en wethouders van Ermelo, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. Zoals de Afdeling heeft overwogen onder 10.2 van haar uitspraak van 23 maart 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:800](#), is het bevoegd gezag bij een concreet zicht op legalisatie niet zonder meer verplicht om af te zien van handhavend optreden. In dat geval zal het bevoegd gezag nog steeds een afweging moeten maken tussen alle betrokken belangen, waarbij het bevoegd gezag rekening zal moeten houden met de omstandigheden van het concrete geval.

I.c. mocht het college handhavend optreden tegen het afwijken van de vergunde werktijden en verkeersbewegingen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1680](#)

JnB 2022, 530

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-06-2022 (publ. 21-06-2022), 19/3034 T

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Sint Anthonis, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.17, 2.18

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. Omgevingsvergunning voor het in afwijking van het bestemmingsplan realiseren van een bij een supermarkt behorend tijdelijk magazijn voor vijf jaar. **TOETSINGSKADER. EVENREDIGHEID.** Verweerder kan afwijken van het bestemmingsplan maar is hiertoe niet verplicht. Verweerder zal bij deze keuze alle belangen moeten meewegen en moeten kijken of bij de verlening van de omgevingsvergunning de belangen van derden zoals eiseres niet onevenredig worden

geschaad. Hierbij kan verweerder onder meer nagaan of door alternatieven of door aanvullende maatregelen of voorschriften een voldoende evenwicht wordt bereikt, in dit geval een evenwicht tussen de supermarktfunctie en de woonfunctie. GELUIDHINDER. I.c. dient verweerder met het oog op de bescherming van het woon- en leefklimaat door middel van vergunningvoorschriften te borgen dat er niet meer dan vier vrachtwagens per dag worden geladen en gelost, dat het laden en lossen alleen plaatsvindt in de dagperiode en dat, ook buiten het laden en lossen om, alleen gedurende de dagperiode wordt gereden met rolcontainers.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:2505](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 22-01-2022, 202006452/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:1754](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 17-06-2022 (publ. 22-06-2022), BRE 20/9705 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2022:3279](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 07-06-2022 (publ. 17-06-2022), LEE 19/3516 e.v. ([ECLI:NL:RBNNE:2022:2049](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 531

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 17-06-2022 (publ. 21-06-2022), HAA 22/2356
gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.3 lid 4

NATUURBESCHERMING. VOORSCHRIFTEN. HANDHAVING. DWANGSOM. I.c. heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat voorschrift 18 en 19 van de totaalonthefing en voorschrift 23 van de compensatieonthefing niet worden nageleefd nu 167,2 ha aan grond is onttrokken aan het leefgebied van de beschermde diersoorten en er thans boekhoudkundig slechts 163,7 ha aan compensatiehectares is gerealiseerd op basis van de veronderstelling dat de door verzoeksters aan de deelgebieden toegekende factoren juist zijn. Verdere overheveling van beschermde diersoorten uit de te onttrekken gebieden naar de compensatiegebieden heeft dan tot gevolg dat wordt gehandeld in strijd met de voorschriften van de totaalonthefing en de compensatieonthefing. De voorlopige conclusie kan derhalve geen andere zijn dan dat artikel 5.3, vierde lid, van de Wnb reeds is overtreden en dat verweerder met de last verdere overtreding gelet op artikel 5:2, eerste lid aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht mag voorkomen.

De voorzieningenrechter is voornamelijk van oordeel dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die maken dat verweerder van handhavend optreden dient af te zien.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:5256](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 532

MK ABRS, 22-06-2022, 202100153/1/R1

dagelijks bestuur van het Waterschap Vechtstromen, appellant.

Algemene wet bestuursrecht 1:2 lid 1, 3:10 e.v.

Waterschapswet 78 lid 2

WATERWET. Ontvankelijkheid. Wijziging legger. ‘Varkens in Nood’-jurisprudentie. Verwijzing naar arrest EU-HvJ van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:7](#)) en uitspraak ABRS van 4 mei 2021, ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)). I.c. wordt geoordeeld dat het belang van [wederpartij], als pachter van de stukken grond waarom het in deze zaak gaat, niet rechtstreeks betrokken is bij de besluiten waarbij de kadastraal eigenaar van de waterlopen wordt aangewezen als onderhoudsplichtige. Vastgesteld wordt dat in de Waterschapswet niet aan een ieder de mogelijkheid wordt geboden om tegen een besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen zienswijzen in te dienen. Uit de uitspraak van 4 mei 2021 volgt dat, nu [wederpartij] geen belanghebbende is bij dat besluit, dit aan hem kan worden tegengeworpen. De rechtbank had het beroep van [wederpartij] dan ook reeds hierom niet-ontvankelijk moeten verklaren.

Bij besluit van 13 februari 2018 heeft het dagelijks bestuur de legger van het waterschap Vechtstromen gewijzigd. Bij besluit van 9 april 2018 heeft het dagelijks bestuur het besluit van 13 februari 2018 aangevuld. [...]

2.1. Het dagelijks bestuur betoogt dat de rechtbank ten onrechte [wederpartij] als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 heeft aangemerkt en ten onrechte het beroep van [wederpartij] ontvankelijk heeft geacht. Het dagelijks bestuur stelt dat bij de besluiten alleen de kadastraal eigenaar, in dit geval stichting Twickel, is aangewezen als onderhoudsplichtige. Daarmee heeft stichting Twickel en niet [wederpartij] een rechtstreeks belang bij de besluiten. Voor zover [wederpartij] vanwege zijn pachtovereenkomst met stichting Twickel het onderhoud moet uitvoeren, levert dit volgens het dagelijks bestuur [wederpartij] slechts een afgeleid belang op. De rechtbank heeft dit niet onderkend, aldus het dagelijks bestuur.

2.2. [wederpartij] heeft in dit verband aangevoerd dat hij pachter van stichting Twickel is en dat de meeste waterlopen direct grenzen aan het gepachte. Onder verwijzing naar de algemene pachtvoorwaarden van de stichting stelt hij verder dat hij als pachter ervoor dient te zorgen dat de afwatering door sloten die aan het gepachte grenzen gewaarborgd is en dat de stichting, hoewel deze op grond van dezelfde voorwaarden het recht heeft om de afwaterings- en scheidingsloten op te schonen, dit de afgelopen 50 jaar niet heeft gedaan. Verder is een landschapsovereenkomst met de stichting gesloten waarbij het beheer van landschapselementen en sloten is overgedragen aan de pachter tegen een vergoeding. Op grond hiervan heeft [wederpartij] een onderhoudsplicht. Daarmee bestaat er volgens [wederpartij] een belang van hem bij het besluit om de kadastrale eigenaren als onderhoudsplichtigen aan te wijzen.

2.3. In artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken. In artikel 8:1 van de Awb is bepaald dat een belanghebbende tegen een besluit beroep kan instellen bij de bestuursrechter. Alleen wie een voldoende objectief en actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit, is belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Bij een

besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen is in beginsel slechts het belang van de volgens die aanwijzing onderhoudsplichtige grondeigenaar rechtstreeks betrokken. Een uitsluitend van een andere betrokkene afgeleid belang voldoet niet aan de eis dat een belang rechtstreeks betrokken is bij het bestreden besluit. Het enkele feit dat er een contractuele relatie bestaat tussen degene tot wie een besluit is gericht en een derde, betekent niet dat het belang van die derde bij dat besluit alleen al daarom als een afgeleid belang moet worden aangemerkt. Onderzocht moet worden of die derde los van die contractuele relatie ook een zelfstandig belang heeft bij dat besluit. Het zelfstandig belang kan er namelijk in bepaalde gevallen toe leiden dat dit een zelfstandige aanspraak op rechtsbescherming rechtvaardigt. Eerder heeft de Afdeling aangenomen dat een dergelijke situatie zich voordoet als een derde in een aan een zakelijk of fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang wordt geraakt (vergelijk onder 5.1 van de uitspraak van 21 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1589](#)).

2.4. De Afdeling is van oordeel dat het belang van [wederpartij], als pachter van de stukken grond waarom het in deze zaak gaat, niet rechtstreeks betrokken is bij de besluiten van 13 februari 2018 en 9 april 2018 waarbij de kadastraal eigenaar van de waterlopen wordt aangewezen als onderhoudsplichtige. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de besluiten gericht zijn tot de stichting en de onderhoudsplicht van [wederpartij] daarom niet voortvloeit uit de besluiten, maar uit zijn contractuele relatie met de stichting. De omstandigheid dat het mogelijke financiële el nadeel voor [wederpartij] als gevolg van de onderhoudsplicht volgens de StAB € 1.870,00 per jaar bedraagt, levert geen aan een zakelijk recht ontleend zelfstandig belang op, omdat dit belang uitsluitend voortvloeit uit de contractuele relatie met de stichting. Er is evenmin sprake van een aan een fundamenteel recht ontleend zelfstandig belang, omdat niet gebleken is dat [wederpartij], door het onderhoud dan wel de kosten die daarmee gemoeid zijn, daadwerkelijk wordt belemmerd in de uitoefening van zijn uit de pachtovereenkomst voortvloeiende rechten. [wederpartij] is daarom geen belanghebbende bij het besluit van 13 februari 2018, aangevuld bij besluit van 9 april 2018.

2.5. In het arrest van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#), heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak gedaan over de toegang tot de rechter bij besluiten die binnen de werkingssfeer vallen van artikel 6 van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden van 25 juni 1998 (het Verdrag van Aarhus).

In de uitspraak van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#), heeft de Afdeling tegen de achtergrond van dit arrest overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die tegen het ontwerpbesluit op basis van de hem in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid wel een zienswijze heeft ingediend, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is.

2.6. De Afdeling stelt vast dat in de Waterschapswet niet aan een ieder de mogelijkheid wordt geboden om tegen een besluit dat strekt tot het aanwijzen van onderhoudsplichtigen dan wel onderhoudsverplichtingen zienswijzen in te dienen. Uit de uitspraak van 4 mei 2021 volgt dat, nu [wederpartij] geen belanghebbende is bij dat besluit, dit aan hem kan worden tegengeworpen. De rechtbank had het beroep van [wederpartij] dan ook reeds hierom niet-ontvankelijk moeten verklaren. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van [wederpartij] niet-ontvankelijk verklaren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1759](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 522).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB 2022, 533

MK ABRs, 22-06-2022, 202105310/1/A3

burgemeester van Schiedam, appelland.

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Schiedam 2013 3:11a lid 1

APV. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. PROSTITUTIEBELEID. EVENREDIGHEID.

Verwijzing naar ABRs 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de gevolgen van de verdere sluiting van de woning voor drie maanden in dit geval onevenredig zijn. De belangen van [wederpartij] dienen in dit geval zwaarder te wegen dan het belang van de burgemeester bij verdere sluiting van de woning.

[...] 5. In hoger beroep gaat het alleen nog over de evenredigheid van de door de burgemeester overeenkomstig het Schiedams Prostitutiebeleid 2016 bevolen verdere sluiting van de woning waardoor de totale duur van de sluiting op drie maanden kwam. Het gaat in hoger beroep dus niet meer over de sluiting van de woning met toepassing van spoedeisende bestuursdwang voor de duur van twee weken.

6. In de uitspraak van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), onder 7.10, heeft de Afdeling overwogen dat, als de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, de bestuursrechter de belangenafweging die ten grondslag ligt aan besluiten zal toetsen aan de norm die is neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). [...]

[...] 6.2. Uit dit beoordelings- en toetsingskader volgt dat de noodzakelijkheid van de verdere sluiting een rol speelt bij de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel. De Afdeling volgt de burgemeester daarom niet in het betoog dat nu in hoger beroep niet is opgekomen tegen de overwegingen van de rechtbank over de noodzakelijkheid van de verdere sluiting dit in hoger beroep niet meer aan de orde kan komen bij de beoordeling van de evenredigheid van de verdere sluiting. Daarbij komt dat de rechtbank alleen over de spoedsluiting voor twee weken heeft geoordeeld dat deze noodzakelijk en evenredig was. Ook volgt uit dit kader dat met inachtneming van alle relevante omstandigheden van dit geval moet worden beoordeeld of de gevolgen van de verdere sluiting voor [wederpartij] onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. Anders dan de burgemeester stelt, is het dus niet zo dat alleen moet worden beoordeeld of sprake is van een zeer uitzonderlijk geval waarin van verdere sluiting had moeten worden afgezien.

6.3. De burgemeester mocht bij het sluiten van de woning meewegen dat de woning in een wijk ligt waarin het woon- en leefklimaat onder druk staat, dat de eigenaar van een woning verantwoordelijk is voor wat er in die woning gebeurt en dat uit de verklaringen van de prostituees en een kort buurtonderzoek is gebleken dat er in ieder geval 25 klanten zijn geweest die voor enige overlast hebben gezorgd. Toch is een verlenging van de sluiting tot drie maanden in dit geval niet evenredig. Hiervoor is met name van belang de relatief korte duur dat de woning als bordeel werd

geëxploiteerd. De prostituees verbleven vanaf 15 oktober 2019 in de woning. De burgemeester betwist niet dat de periode dat er sekswerk werd verricht vier dagen heeft geduurd. Daarnaast moet worden meegewogen dat [wederpartij], nadat zij ermee bekend werd dat in haar woning een bordeel was aangetroffen, hier direct melding van heeft gedaan bij de politie en Airbnb. Alle overige boekingen zijn direct geannuleerd. [wederpartij] heeft zich op 21 oktober 2019, dus drie dagen nadat in haar woning een illegaal bordeel werd aangetroffen, uitgeschreven bij Airbnb. Zij heeft het recidiverisico daarmee aanzienlijk beperkt. De burgemeester heeft niet duidelijk gemaakt waarom toch, ook na de sluiting voor twee weken, nog loop van klanten naar de woning te verwachten viel en van een dergelijke loop is ook niet gebleken. Het is niet aannemelijk dat het adres van [wederpartij] in advertenties op het internet was vermeld als adres waar seksuele diensten werden aangeboden. Met het vertrek van de prostituees uit de woning meteen na de spoedsluiting en de onmiddellijk door [wederpartij] getroffen maatregelen was in een mogelijk gevaar voor herhaling geen noodzaak gelegen om in dit geval tot verdere sluiting over te gaan.

6.4. Daarnaast heeft [wederpartij], voordat zij haar woning voor de eerste keer via Airbnb ging verhuren, een aantal maatregelen genomen om problemen bij de verhuur te voorkomen. Zij heeft op 11 oktober 2019 via Whatsapp de gemeente gevraagd waar zij de regels voor het verhuren van een woning via Airbnb kon terugvinden. [wederpartij] heeft er verder voor gekozen om te verhuren aan iemand met een aantal positieve reviews en iemand die haar identiteitsbewijs heeft laten verifiëren door Airbnb. Hoewel daar beperkte betekenis aan toekomt wegens de mogelijkheden tot misbruik, blijkt daaruit wel dat zij geprobeerd heeft zorgvuldig te handelen. Van belang is ook dat de burgemeester te kennen heeft gegeven dat er geen aanwijzingen zijn dat [wederpartij] zelf betrokken was bij of wist van de exploitatie van het illegale bordeel dat in haar woning is aangetroffen. Ten slotte heeft [wederpartij], om de rust in de straat terug te laten keren, haar bureaus een brief gestuurd waarin zij uitleg heeft gegeven over het incident.

6.5. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de gevolgen van de verdere sluiting van de woning voor drie maanden in dit geval onevenredig zijn voor [wederpartij] in verhouding met de door de burgemeester in zijn besluit van 1 november 2019 genoemde doelen. Gelet op wat onder 6.3 en 6.4 is overwogen, dienen de belangen van [wederpartij] in dit geval zwaarder te wegen dan het belang van de burgemeester bij verdere sluiting van de woning. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1741](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2022, 534

Rechtbank Midden-Nederland, 10-06-2022 (publ. 20-06-2022), UTR 20/3485

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 9 lid 1

Arbeidsomstandighedenbesluit 7.4, 9.9b

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving (Beleidsregel) 1

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. HOOGTE BOETE. EVENREDIGHEID. Verweerders strikte toepassing van het beleid heeft in dit geval niet tot een evenredige boete geleid. Een vermenigvuldiging van het normbedrag met een factor 3 is in het geval van eiseres onredelijk.

[...] In het besluit van 11 november 2019 (primair besluit) heeft verweerder aan eiseres een bestuurlijke boete opgelegd van in totaal € 28.500,-.

[...] *Evenredigheid van de boete*

[...] 26. Dit ligt echter anders voor het bepalen van de hoogte van de boete op grond van artikel 7.4, derde lid, van het Arbobesluit. De omstandigheden van het geval zijn relevant voor de vraag of verweerder het normbedrag met een factor 3 heeft mogen vermenigvuldigen. De vraag is of verweerdere strikte toepassing van het beleid in dit geval tot een evenredige boete heeft geleid. De rechtbank vindt van niet. Hoewel niet met medische stukken is onderbouwd dat de werknemer inderdaad alleen in het ziekenhuis heeft verbleven vanwege het ontbreken van enig toezicht thuis, staat wel vast dat de ziekenhuisopname niet langer heeft geduurd dan één nacht. Verder heeft de werknemer maar zeer kort zijn werk verzuimd en is er geen sprake van enig blijvend letsel. Verweerder heeft na juli 2019 een Beleidsregel opgesteld over het vaststellen van een boete, maar dat ontslaat hem niet van de verplichting om te blijven kijken of de uitkomst van de Beleidsregel in dit concrete geval wel redelijk is. Daarvoor is onder andere relevant hoe andere overtredingen in het verleden zijn beboet. In de uitspraak van de ABRvS van 9 september 2020⁶ was een situatie aan de orde waarin een werknemer als gevolg van een arbeidsongeval het topje van haar vinger moest missen, maar waar geen ziekenhuisopname heeft plaatsgevonden. De werkneemster heeft licht blijvend letsel opgelopen en kon snel weer haar werkzaamheden oppakken. De ABRvS komt - met inachtneming van eerdere uitspraken - tot het oordeel dat een vermenigvuldiging met een factor 2 in die situatie evenredig is. In de uitspraak van de ABRvS van 4 november 2020⁷ waarin het letsel van de betrokken werkneemster het verlies van twee vingertopjes omvatte, komt de ABRvS tot een vergelijkbare conclusie dat dit letsel in combinatie met het ontbreken van een ziekenhuisopname en kort werkverzuim tot een vermenigvuldiging met een factor 2 leidt. In de uitspraak van de ABRvS van 22 juli 2020⁸ heeft de ABRvS voor een overtreding die leidde tot een gebroken rug, elf dagen ziekenhuisverblijf en licht blijvend letsel een factor 4 aangewezen geacht.

Voor de vraag hoe verweerder in het geval van eiseres uitkomt op een vermenigvuldiging met een factor 3 heeft hij slechts verwezen naar de Beleidsregel. In het bestreden besluit heeft hij verder toegelicht dat een ziekenhuisopname volgens de Beleidsregel altijd minimaal leidt tot een factor 3. Een ziekenhuisopname is volgens verweerder een indicatie van de ernst van het ongeval. Dat is op zichzelf juist, maar dat neemt niet weg dat verweerder moet blijven kijken of alle omstandigheden van het geval tezamen tot een evenredige boete leidt. Met inachtneming van de hiervoor genoemde uitspraken van de ABRvS waarin blijvend letsel heeft geleid tot een vermenigvuldiging tot een factor 2 en een zeer ernstig ongeval, met langdurige ziekenhuisopname en blijvend letsel, tot vermenigvuldiging met een factor 4, oordeelt de rechtbank dat een vermenigvuldiging met een factor 3 in het geval van eiseres onredelijk is. Althans dat verweerder niet voldoende heeft toegelicht waarom een vermenigvuldiging met een factor 3 in dit geval aangewezen zou zijn. Verweerdere toelichting tijdens de zitting dat gewerkt wordt met boetestaffels, maakt dit niet anders, omdat hiermee geen recht wordt gedaan aan de omstandigheden van het geval. Ook het standpunt dat een ziekenhuisopname een indicatie is van de ernst is zonder verdere toelichting te weinig rechtvaardiging voor de vermenigvuldiging met een factor 3. Het beroep van eiseres slaagt op dit punt dan ook.

Conclusie

27. De rechtbank komt gelet op alle omstandigheden tot het oordeel dat een vermenigvuldiging met een factor 3 in dit geval te hoog is. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:3675](https://www.rijksoverheid.nl/onderzoek-en-onderzoek/rapporten/2021/09/07/ecli-nl-rbmne-2021-3675)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 535

ABRS, 22-06-2022, 202100346/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 28, 31

Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 7

Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 13, 14, 15, 16

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. BETALINGSREGELING. BETALINGSCAPACITEIT.

Bijzondere omstandigheden kunnen de Belastingdienst/Toeslagen, in het licht van de ingevolge artikel 3:4, tweede lid, van de Awb vereiste evenredigheid, in een concreet geval nopen tot het meenemen van andere dan in artikel 15, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling IW genoemde kosten bij de berekening van de betalingscapaciteit, omdat de nadelige gevolgen van strikte toepassing van die bepaling onevenredig zijn in verhouding tot het met het besluit te dienen doel. In de persoonlijke omstandigheden van [appellant] heeft de Belastingdienst/Toeslagen evenwel geen aanleiding hoeven zien om de Uitvoeringsregeling IW in zijn geval buiten toepassing te laten.

[...] De hoogte van het terug te vorderen bedrag

6.1. De Belastingdienst/Toeslagen heeft aan [appellant] bij het besluit van 4 april 2018, gehandhaafd bij het besluit van 11 oktober 2018, geen persoonlijke betalingsregeling toegekend, omdat zijn betalingscapaciteit voldoende is om de schuld met een standaardbetalingsregeling van 24 maanden terug te betalen. Het geschil tussen partijen ziet op de vraag of de dienst zijn betalingscapaciteit op juiste wijze heeft vastgesteld en heeft kunnen volstaan met het toekennen van een standaardbetalingsregeling. [...]

De bepaling van de maandelijkse betalingscapaciteit

6.2. Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, is in artikel 15, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling IW, gelezen in verbinding met artikel 7, vierde lid, van de Uitvoeringsregeling Awir, limitatief opgesomd welke uitgaven de Belastingdienst/Toeslagen meeneemt in de bepaling van de maandelijkse betalingscapaciteit bedoeld in artikel 13 van de Uitvoeringsregeling IW. Dit betekent dat de dienst bij de berekening van de betalingscapaciteit niet met alle feitelijke uitgaven van [appellant] rekening kan houden, maar alleen met de uitgaven die in die bepaling zijn opgesomd.

Bij de berekening van de betalingscapaciteit van [appellant] heeft de dienst, overeenkomstig artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Uitvoeringsregeling IW, de netto woonlasten en de verschuldigde premie voor de zorgverzekering van [appellant] en zijn toeslagpartner meegenomen. Deze uitgaven worden met de normhuur en normpremie verlaagd. Die zijn, zoals de dienst ook in het besluit van 11 oktober 2018 heeft toegelicht, reeds in de bijstandsnorm begrepen. Voor zover [appellant] betoogt dat het in mindering brengen van de normbedragen op zijn netto woonlasten en de verschuldigde zorgpremie gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit van 11 oktober 2018 te dienen doelen, omdat daardoor van een betalingscapaciteit wordt uitgegaan die niet zijn werkelijke situatie weerspiegelt, kan hij daarin niet worden gevolgd. De Belastingdienst/Toeslagen komt bij het stellen van regels met betrekking tot het verlenen van uitstel van betaling beoordelingsruimte toe. De Belastingdienst/Toeslagen heeft die beoordelingsruimte

ingevuld door voor het stelsel van de toeslagen alleen de in artikel 15, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling IW genoemde kosten mee te nemen bij de berekening van de betalingscapaciteit. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (vergelijk de uitspraak van 5 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:362](#)) heeft de Belastingdienst/Toeslagen redelijkerwijs de beoordelingsruimte op die manier ingevuld, gelet op het doel van de toeslagen. Niettemin kunnen bijzondere omstandigheden de Belastingdienst/Toeslagen, in het licht van de ingevolge artikel 3:4, tweede lid, van de Awb vereiste evenredigheid, in een concreet geval nopen tot het meenemen van andere dan in artikel 15, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling IW genoemde kosten bij de berekening van de betalingscapaciteit, omdat de nadelige gevolgen van strikte toepassing van die bepaling onevenredig zijn in verhouding tot het met het besluit te dienen doel. In de persoonlijke omstandigheden van [appellant] heeft de Belastingdienst/Toeslagen evenwel geen aanleiding hoeven zien om de Uitvoeringsregeling IW in zijn geval buiten toepassing te laten. Met de rechtbank is de Afdeling verder van oordeel dat de verwijzing naar de uitspraak van 24 januari 2018 van de rechtbank Midden-Nederland [appellant] niet kan baten, reeds omdat die uitspraak gaat over de berekening van de beslagvrije voet bij loonbeslag en het nemen van invorderingsmaatregelen, maar ook omdat het geval van [appellant] niet met de situatie in die zaak vergelijkbaar is.

6.3. Niet is gebleken dat de Belastingdienst/Toeslagen de betalingscapaciteit van [appellant] van € 417,- per maand onjuist heeft berekend. De dienst heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat dit voldoende is om de totale toeslagschuld binnen de standaardbetalingsregeling van 24 maanden te voldoen, waarbij [appellant] maandelijks een bedrag van € 195,- moet terugbetalen. Het voorgaande laat overigens onverlet dat indien de bij de vaststelling van de betalingscapaciteit van [appellant] gehanteerde bedragen wijzigen hij een nieuw verzoek om toekenning van een persoonlijke betalingsregeling kan indienen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1753](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2022, 536

MK CRvB, 22-06-2022, 20/2039 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 1.1, , 7.1, 9.9

STUDIEFINANCIERING. TERUGVORDERING UITWONENDENBEURS. WETTELIJK BEWIJSVERMOEDEN MAXIMAAL 36 MAANDEN. De Raad ziet thans aanleiding de werking van het wettelijk vermoeden als bewijsmiddel voor de herziening in beginsel te beperken tot een periode van maximaal 36 maanden voorafgaande aan en met inbegrip van de maand waarin de woonsituatie van de studerende is gecontroleerd.

De aan appellant toegekende studiefinanciering is met ingang van 1 juli 2013 herzien, in die zin dat hij vanaf die datum als thuiswonende studerende is aangemerkt. Daarbij is een bedrag van € 13.457,96 van hem teruggevorderd.

Raad: 4.3.2. Van een onmiskenbare en uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever dat het wettelijk vermoeden in tijd begrensd wordt door de termijn die voortvloeit uit artikel 7.1, derde lid, van de Wsf 2000 blijkt niet uit de (summiere) geschiedenis van de totstandkoming van de bepaling. Een langdurige werking van het bewijsvermoeden kan naar het oordeel van de Raad niet in

overeenstemming met de bedoeling van de wetgever en strekking van artikel 9.9, tweede lid, van de Wsf 2000 worden geacht. Vanuit een oogpunt van effectieve fraudebestrijding is het niet nodig om langdurig gebruik te kunnen maken van de in artikel 9.9, tweede lid, van de Wsf 2000 gecreëerde juridische fictie. Het is ook niet in overeenstemming met de strekking van de bepaling dat de minister hiermee de mogelijkheid wordt geboden om na toekenning van een uitwonendenbeurs in verband met inschrijving op een, van de ouder(s) afwijkend, brp-adres, pas na vele jaren een controle uit te voeren op feitelijke uitwonendheid op dat brp-adres. Een in de tijd beperkt gebruik van het wettelijk vermoeden als bewijsmiddel vormt geen belangrijke belemmering voor de mogelijkheden van de minister om de rechtmatige besteding van overheidsgeld te kunnen controleren.

4.3.3. Bovendien kan het weerleggen van het wettelijk vermoeden voor de studerende moeilijker worden bij een langer tijdsverloop. Ten slotte kan een langdurige werking van het bewijsvermoeden tot hoge schulden bij studerenden leiden, wat ongewenst is.

4.3.4. Gelet op het voorgaande ziet de Raad thans aanleiding de werking van het wettelijk vermoeden als bewijsmiddel voor de herziening in beginsel te beperken tot een periode van maximaal 36 maanden voorafgaande aan en met inbegrip van de maand waarin de woonsituatie van de studerende is gecontroleerd. De minister moet in beginsel onder toepassing van de hardheidsclausule van een langere toepassing van het bewijsvermoeden afzien omdat dit leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Deze beperking van de werking van het wettelijk vermoeden in tijd is niet aan de orde indien de minister met aanvullend bewijs aannemelijk heeft gemaakt dat de studerende ook voorafgaand aan de hiervoor bedoelde periode van 36 maanden niet op het brp-adres woonde, of indien de studerende heeft erkend dat hij ook voorafgaand aan die periode niet op het brp-adres woonde. In een dergelijk geval kan een herziening plaatsvinden over een langere periode. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:1248](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 537

MK ABRS, 22-06-2022, 202100781/1/A3.

college van burgemeester en wethouders van Medemblik.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e

WOB. EERBIEDIGING PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. KLACHTEN. Gelet op het karakter van de aangelegenheid waar het hier om gaat, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat i.c. het college bij afweging van de betrokken belangen openbaarmaking van deze documenten heeft mogen weigeren.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college op verzoek van [appellant] een aantal documenten geheel of gedeeltelijk openbaar gemaakt en van een aantal documenten openbaarmaking geweigerd.

[...] Eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer

6. Artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob bepaalt dat het verstrekken van informatie achterwege blijft voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer. De documenten waarvan [appellant] om openbaarmaking heeft verzocht,

bevatten niet alleen persoonsgegevens, maar ook persoonlijke omstandigheden en emotionele uitlatingen. Het gaat om persoonlijke opvattingen en persoonlijke kwalificaties van bepaalde feiten, omstandigheden en gebeurtenissen. Dit geldt niet alleen voor de gedeeltelijk openbaar gemaakte documenten, maar ook voor de documenten die het college in het geheel niet openbaar heeft gemaakt. Openbaarmaking van deze informatie raakt naar het oordeel van de Afdeling de persoonlijke levenssfeer van de indieners. Gelet op het karakter van de aangelegenheid waar het hier om gaat, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college bij afweging van de betrokken belangen openbaarmaking van deze documenten heeft mogen weigeren. In de stelling van [appellant] dat klachten in de regel niet geuit worden om uitsluitend binnen de overheid te blijven, maar juist gericht zijn op het handelend optreden naar buiten toe, ziet de Afdeling geen reden voor het oordeel dat de informatie daarom openbaar gemaakt moet worden. Hetzelfde geldt voor de stelling van [appellant] dat de klachten over hem gaan en daardoor ook zijn persoonlijke levenssfeer raken. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, moet het een burger vrij staan om bij de overheid in vertrouwen zijn beklag te doen over bepaalde dingen die hij of zij ervaren heeft. In dit geval is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het belang van openbaar maken van klachten om de door [appellant] genoemde redenen niet opweegt tegen het belang van de vertrouwelijkheid van de informatie. Het betoog slaagt niet.

[ECLI:NL:RVS:2022:1743](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 538

MK ABRS, 22-06-2022, 202101443/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. VERDUIDELIJKING BAHADDAR-BEOORDELING. Ook als een vreemdeling een beroep doet [op] artikel 3 van het EVRM, moet hij in beginsel voldoen aan nationale procedureregels. Staat een nationale procedureregeling in de weg aan inhoudelijke behandeling van wat een vreemdeling heeft aangevoerd en overgelegd, dan beoordeelt de bestuursrechter op basis van wat in de gehele procedure naar voren is gekomen of de desbetreffende nationale procedureregeling buiten toepassing moet blijven. Daarnaast kan zich ook de situatie voordoen waarin de rechtbank of Afdeling na inhoudelijke behandeling tot het oordeel komt dat wat een vreemdeling heeft aangevoerd niet slaagt - bijvoorbeeld als een gemachtigde van een vreemdeling niet alle relevante feiten heeft aangevoerd terwijl overduidelijk is welke feiten dat hadden moeten zijn. Ook in dat geval beoordeelt de bestuursrechter of zich Bahaddar-omstandigheden voordoen. Bij die beoordeling betreft de bestuursrechter ook algemeen bekende informatie over het land waar die vreemdeling naar moet terugkeren. Daarnaast stelt de bestuursrechter partijen in de gelegenheid om een standpunt in te nemen over het antwoord op de vraag of zich Bahaddar-omstandigheden voordoen als zij dat nog niet hebben

gedaan. Daarbij mag de bestuursrechter van de staatssecretaris verlangen dat hij kijkt naar wat een vreemdeling heeft aangevoerd en overgelegd in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst van die vreemdeling. De bestuursrechter moet een nationale procedureregulering buiten toepassing laten als uit het dossier onmiskenbaar blijkt dat een vreemdeling bij uitzetting wordt onderworpen aan behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In zo'n geval schorst de bestuursrechter de - voorgenomen - uitzetting van die vreemdeling. Die situatie zal zich echter niet snel voordoen, omdat de drempel voor een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM hoog is.

[ECLI:NL:RVS:2022:1664](https://ecli.nl/RVS:2022:1664)

JnB 2022, 539

MK ABRS, 22-06-2022, 202200554/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. Bahaddar-beoordeling. Hoewel de standpunten van de staatssecretaris over de seksuele gerichtheid van de vreemdeling en haar afvalligheid geen deel meer uitmaakten van het geschil na terugwijzing, had de rechtbank, gelet op de ernst en de concrete aard van de Instagram-bedreigingen, moeten beoordelen of deze Bahaddar-omstandigheden opleveren en in dat kader de staatssecretaris in de gelegenheid moeten stellen daarover een standpunt in te nemen. Dit heeft zij ten onrechte niet gedaan.

3. In de tweede grief klaagt de vreemdeling onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten de online bedreigingen in haar beoordeling te betrekken. Zij betoogt dat deze bedreigingen haar gestelde vrees voor vervolging bij terugkeer onderbouwen.

3.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat, wanneer de Afdeling een zaak naar haar heeft teruggewezen, maar in haar uitspraak al wel een oordeel heeft gegeven over een aantal beroepsgronden, het geschil in de beroepsfase na terugwijzing is toegespitst op dat waar de rechtbank nog over moet oordelen. Deze regel moet de bestuursrechter echter buiten toepassing laten wanneer er omstandigheden zijn als bedoeld in paragraaf 45 van het arrest van het EHRM van 19 februari 1998, Bahaddar tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:1998:0219JUD002589494](https://ecli.ce:echr:1998:0219JUD002589494) (hierna: Bahaddar-omstandigheden) om schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen (zie de uitspraak van de Afdeling van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2022:1664](https://ecli.nl/RVS:2022:1664), onder 6 t/m 6.3). De vraag of dergelijke omstandigheden zich voordoen, beantwoordt de bestuursrechter zelfstandig aan de hand van wat een vreemdeling heeft aangevoerd en overgelegd, en het standpunt van de staatssecretaris daarover. Ook algemeen bekende informatie over het land van herkomst van een vreemdeling is daarbij relevant. Heeft de staatssecretaris geen standpunt ingenomen, dan stelt de bestuursrechter hem in de gelegenheid dat alsnog te doen (zie voormelde uitspraak van vandaag onder 11.1).

3.2. Hoewel de standpunten van de staatssecretaris over de seksuele gerichtheid van de vreemdeling en haar afvalligheid geen deel meer uitmaakten van het geschil na terugwijzing, had de rechtbank, gelet op de ernst en de concrete aard van de Instagram-bedreigingen, moeten beoordelen of deze Bahaddar-omstandigheden opleveren en in dat kader de staatssecretaris in de gelegenheid moeten stellen daarover een standpunt in te nemen. Dit heeft zij ten onrechte niet gedaan. Het Algemeen ambtsbericht Iran van februari 2021 vermeldt immers over de positie van lhbti onder meer dat lhbti onevenredig veel kans lopen het slachtoffer te worden van represailles van familie, vrienden en anderen, bijvoorbeeld omdat zij homoseksualiteit als een aantasting van de familie-eer zien. Omdat de staatssecretaris geloofwaardig vindt dat de vreemdeling afvallige van de

islam is, is verder van belang dat volgens dit ambtsbericht kritische religieuze uitingen op sociale media van afvalligen over hun afvalligheid vanuit het buitenland, kunnen leiden tot (strafrechtelijke) vervolging bij terugkeer. De vreemdeling klaagt dan ook terecht dat de rechtbank de Instagram-bdreigingen in de beoordeling had moeten betrekken.

3.3. De grief slaagt alleen al hierom.

[ECLI:NL:RVS:2022:1760](#)

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 540

MK ABRS, 16-06-2022, 202104460/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 18 lid 1 b, 12 lid 1 lid 4

DUBLINVERORDENING. ITALIË. MENSENHANDEL. Niet gebleken dat de Italiaanse overheid geen bescherming biedt tegen mensenhandelaren of dat de Italiaanse overheid in de opvangvoorzieningen geen bescherming biedt aan slachtoffers van mensenhandel.

2. [...] In het internetartikel van Comensha ('Bijna 1000 Nigeriaanse asielzoekers zijn vorig jaar uit opvang verdwenen. Signalen mensenhandel én babyhandel'), waar door de vreemdelingen in het beroepschrift op is gewezen, staat dat Nigeriaanse criminele organisaties in Europa meer voet aan de grond hebben gekregen en dat dit soort groepen in Italië langere tijd actief zijn. Ook staat in die informatie dat asielzoekers met de Nigeriaanse nationaliteit in Nederland worden bedreigd door mensenhandelaren in Italië. Hieruit volgt echter niet dat de Italiaanse overheid geen bescherming biedt tegen mensenhandelaren.

In het door de vreemdelingen in het beroepschrift geciteerde deel uit het jaarrapport 2019 van Freedom House van 4 maart 2020 staat weliswaar dat de Italiaanse autoriteiten niet voldoen aan de minimumnormen voor de uitbanning van mensenhandel, maar daarin staat ook dat de Italiaanse regering actief werkt aan het identificeren en vervolgen van mensenhandelaren en het financieren van diensten voor slachtoffers. Hieruit volgt dus ook niet dat de Italiaanse overheid geen bescherming biedt tegen mensenhandelaren. Dat de Italiaanse overheid volgens Freedom House geen acht heeft geslagen op de doorverwijzingen van slachtoffers van mensenhandel door internationale niet-gouvernementele organisaties en humanitaire organisaties en deze niet adequaat heeft beoordeeld, betekent ook niet dat de Italiaanse overheid in de opvangvoorzieningen geen bescherming biedt aan slachtoffers van mensenhandel.

[ECLI:NL:RVS:2022:1708](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 541

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-06-2022 (publ. 22-06-2022),

NL22.10473

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 16

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Ambtshalve beoordeling of de inrichting DTC Rotterdam en de tenuitvoerlegging van de vreemdelingenbewaring in dit DTC in overeenstemming zijn met het Unierecht. De rechtbank concludeert na een ambtshalve onderzoek dat het DTC voldoet aan de eisen van een inrichting als bedoeld in artikel 16 Tri en dat de wijze van tenuitvoerlegging van de maatregel van vreemdelingenbewaring in beginsel niet in strijd met het Unierecht is.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:5970](https://ecli.nl/RBDHA:2022:5970)

[Naar inhoudsopgave](#)